

החייל הרוסי פטרוב צילם תמונה זו של הסינים המסתערים באי דאמאנסקי

מחיר התמונה: מוות

לא היתה זאת ועידה טובה לליאוניד ברי וזניב. כלל וכלל לא.

„פניו היו סמוקות, והוא לא נראה טוב. הוא היה עצבני וחסר-סבלנות. הוא התרגן בקלות והלם באגרופיו על השולחן. הוא לא חשב על שום דבר, חוץ מאשר על דבר אחד — סין!”

כך תיאר את ברזניב אחד המשתתפים האחרים בוועידת מדינות ברית-הברית, ש' נערכה בשבוע שעבר בכודפשט.

היה לו לברזניב על מה להתרגן. הוא בא לבודפשט כדי לתבוע מבעלי-בריתו הנאמנים להתלכד סביבו בפרוס העימות הגדול בין ברית-המועצות וסין.

אבל בעלי-הברית רק חייכו באדיבות. ה' רומני אפילו הסביר לו כי ברית-הברית קב' עה רק שיתוף-פעולה להגנת אירופה. הגנת ברית-המועצות באסיה הרחוקה, כך רמז. היא עניינה הפרטי לגמרי.

כדי להגן על גבולה הארוך עם סין, בן 6000 הקילומטרים (כמרחק שבין תל-אביב ליוהנסבורג), זקקה ברית-המועצות לחיילים. היא רוצה שמדינות ברית-הברית יגבירו את צבאותיהן, כדי לשחרר — בעת הצורך — את חצי מיליון החיילים שמחזיקה ברית-המועצות בגרמניה המזרחית, בפולין, ב' הונגריה ובצ'כוסלובקיה.

אולם מדינות ברית-הברית לא מגלות שום נכונות להיענות לבקשה זו — אף שהן תהיינה מאושרות מאוד אם מוסקבה תיאלץ להוציא מהן את חייליה. הן אפילו שמחות לקראת העימות הסובייטי-סיני — הגורם

שתי תמונות אלה פור' סובייטי בשם פטרוב, באי דאמאנסקי. כאשר צילם את התמונה הזאת, המראה את החי' סמו השבוע עלידי הן צולמו עלידי חייל לים הסיניים המתייצבים מול יחידתו, פתחו הסינים באש והרגוהו.

התמונה האחרונה

אף אדם סובייטי אחד לישון בשקט בלילות — ולהיות בטוח שיתעורר בבוקר. מכאן ה' שאלה: שמא כדאי לברית-המועצות לחסל את האיום מיידי? בינתיים התחדשו השבוע הקרבות באי דאמאנסקי, כנהר אוסורי — וברזניב נטש את בודפשט — סמוק, נרגז ועצבני יותר מכפי שהיה בבואו.

בריית-המועצות. אך אם יושמד הנשק הגר' עיני הסיני — לא תיפסק בכך המלחמה. יישארו 700 מיליון סינים, ועלולה להתפתח מלחמה יבשתית נוראה. אך מהי הברירה? מוסקבה, כמו ושיגטון, צופה בחרדה גוברת לקראת היום שבו יהיה בידי סין מלאי מספיק של יצצות-מימן ו' סילי-שילוח. כי החל מאותו יום לא יוכל

היחיד בעולם העשוי לשחרר אותן מן ה' נוכחות הידיונית של הצבא הסובייטי.

בעת הוועידה רמז ברזניב על האפשרות של שימוש בנשק גרעיני נגד סין. אך גם הוא לא העלים שאין בכך פיתרון. ברית' המועצות יכולה להפציץ את מיתקני הנשק הגרעיני הסיני בסינקיאנג, מחוז הגובל עם

לנטייה מינית לאובייקט האסור על פי כללי החברה.

לגמן אינו מתנגד לבדיחות מלוכלכות. להיפך, הוא סבור שיש בהן גורם מרפא. כי הן מאפשרות לאדם לשמור על שיווי-מישקלו הנפשי, לדבר על בעיותיו ופחדיו עם הבעת-פנים צוחקת.

„ריבוננו של עולם! מתי יש לה זמן לנהל את משק-הבית שלה?”

שתי בדיחות אלה מופיעות, יחד עם 5998 אחרות, בספר חדש של הומור מיר' תד: בדיחות-מין המכונות „מלוכלכות”. האיש שאסף אותן אינו פורנוגרף. גרשון לגמן (49), יהודי אמריקאי החי בדרום צרפת, אסף אותן בעמל של שנים רבות. עתה פירסם אותן בספר פסיכולוגי מדעי, תחת השם „ההגיון של הבדיחה המלוכלכ' כת”.

שריקה בחשיכה. ללגמן יש, כמובן, תיאוריה. הוא טען כי אפשר ללמוד הרבה על אופיו ועל בעיותיו של אדם, על פי טיב הבדיחות שהוא מספר. כי הבדיחה היא שיטה לפורקן נפשי, הדרך בה מרגיע האדם את פחדיו וחששותיו, כמו ילד קטן השורק בחושך.

כך, למשל, מבטאת הבדיחה עם המורה את פחדיו של גבר, החושש כי אינו מסוגל לספק את דרישות הנשים. אותו חשש מפני אינפוטנטיות מתבטא גם בבדיחה על הרביעייה.

כל הבדיחות על ניאופיהם של אנשים נשואים מבטאות, לדעת לגמן, פחד נחק מפני נשיות הומוסקסואליות. והבדיחה ה' טיפוסית על החוגגת היא, לפי לגמן, ביטוי

בריטים בכך שלא יוכלו לכפות על האי „פיתרון כפוי”. החלום להטיל על אנגליה שלטון של סינטיקיסט נגדו בשקט. לא היה ספק כי תוך זמן קצר יצטרפו להחזיר לאי הקטן והאמין את חרותו.

ארצות-הברית

צחוק צחוק, אבל...

המורה, שהיא בתולה זקנה, נתפתחה להיענות לשידולי מנהלה. לאחר מכן היא פורצת בבכי: „איך אני יכולה להתייצב לפני תלמידי. אחי שחטאתי כליכך הרבה?” המנהל: „מה פיתאום הרבה? הרי זאת היתה הפעם הראשונה!”

המורה: „כן, אבל אנחנו נמשיך בזה, לא?”

„שמעת מה קרה לגברת כהן? היא ידה רביעיה!”

„באמת? אומרים שזה קורה רק פעם ב' 60' אלף פעמים!”

הרי הצביעות שנדפה ממנה היתה דומה.

טענת הבריטים: הם באו להגן על האי מפני מיתמם של אנשי העולם התחתון ה' אמריקאי, המאפיא, הזוממים להשתלט על האי כדי להפכו לקאוניו ולמרכז בינלאומי של הברחות. האנגלים הפיצו שמעות על מצבורים נוראים של נשק. אך כשפלטו ה' צנחנים, לא נמצא אף גאנגסטר אחד. ומצ' בוריהנשק של האי היה מורכב מכמה רובים חלודים.

גם האמריקאים, שתמכו בפלישה, דיברו על גאנגסטרים — אך גם על החשש שמא ישמש האי קרשיקפיצה לסוכנים של קובה וברית-המועצות.

ירויות מעל הראש. הסיבה האמיתית: לפני שנתיים הכריז האי על עצמאותו, ו' שיתר את עצמו משלטון האי השכן סינטי-קיסט, הגדול ממנו, והשגוא על בני אנגילה. במשך הזמן שעבר מאז, ניסו הבריטים להחזיר את השלטון הקודם. אולם השליח הבריטי האחרון הרגיו את בני המקום, והם הביעו את מורת-רוחם בכמה כדורים שגורו מעל לראשו. הוא הסתלק — ובמקומו באו הצנחנים.

אולם שנת 1969 אינה שנת 1869. מדיניות התותהים אינה משתלמת — אפילו נגד אי זעיר. „לא הפסדנו את הקרב. ניצחנו בו!” הכריז ובסטר, בהתכחשו לניצחון מוסרי.

ואכן — כבר למחרת הפלישה הודו ה'